

beelden had. Henri en die jongen hadden beide dezelfde minachting voor de politiek, die alle mooie ideeën doodde, volgens hen, dezelfde vereering voor groote dichters en schrijvers. Ja, van literatuur hield Henri bijzonder veel. Dat waren zijn lievelingsuurtjes op school, de literatuurlessen. Willem herinnerde zich, hoe de leeraar in 't Engelsch uit *Dombey and Son* had voorgelezen 't sterven van 't jongetje. Hoe was de naam ook weer?

— Paul? zei Marie.

— Paul Dombey, juist. Wij jongens, hadden bijna niet geluisterd. Och, je hebt zooveel andere dingen in je hoofd. Wiskunde, werktuigkunde, scheikunde, dat vonden we veel belangrijker, vrij wat gewichtiger dan zoo'n simpel romannetje. Lezen deden we alleen Zondagsavonds, en een enkele maal in de week, als de mathesis ons een uurtje vrij liet. . . . De meesten luisterden dan ook maar half. Maar opeens zagen we Henri Heerlen, die met 't hoofd in de handen, 't gezicht vuurrood, in spanning naar den leeraar luisterde, terwijl tranen hem langs de wangen liepen. . . . Dat is me altijd bijgebleven. Ik vond 't gek toen, dat iemand om een boek kon huilen. De wiskunde had alle gevoel in me verdroogd, denk ik. Later is 't mij een enkelen keer ook gebeurd, heel, heel zelden. Nu zie je, Marie, wat 'n koud, ongevoelig prozamensch of ik ben. . . .

Hij lachte, toen hij dit zei, en Marie glimlachte terug, werktuiglijk. Maar haar lust tot dansen en vroolijk praten was voorbij. Ze verlangde naar huis, en, tot teleurstelling van Willem Landt, ging ze spoedig heen, verheugd een goed voorwendsel gevonden te hebben. . . . Wat gebeurde er met haar? Had ze reden tot vreugde, tot treurnis? Ze wist 't niet, ze kon niet denken, ze voelde alleen dat er in haar leven iets komende was, niet-af-te-wenden, dat naderde, al dichter en dichter. . . .

Ze sprak Willem Landt heel dikwijls, thuis en bij anderen. Ze vond hem sympathiek, om zijn eenvoudig, vroolijk doen, zijn knap uiterlijk. Ze merkte, dat hij werk van haar maakte, en dat streefde haar ijdelheid. 't Was soms plotseling als een tintelende vreugde in haar: hij, een knappe jonge man, verliefd misschien op haar, tener meisje, met het

gewone, bleeke gezichtje. Dat was vreemd, niet te begrijpen, en toch moest 't zoo zijn, want ze merkte hoe hij haar overal zocht, en dan hartelijk, verheugd, naar haar toekwam. . . . Zijzelve voelde al meer en meer, dat hij iets heel belangrijks werd in haar leven, dat 't haar verdriet zou geven, als hij heenging. . . .

Ze werd ziek, en gedurende haar ziekte, terwijl ze boven lag, kwam hij gedurig naar haar vragen, bracht dan dikwijls bloemen mee, waarvoor ze hem bedankte in korte, hartelijke briefjes. . . . Zij was herstellende, en mocht weer beneden komen, in de huiskamer. Een morgen was zij er alleen, nog wat moe en licht-vreemd-duizelig in haar hoofd, achteroverleunend op de canapé. De meid kwam binnen, zeggend dat meneer Landt er was. Of hij mocht binnenkomen? Ze schrok op uit haar soezerige stemming, en stond voor hem, blozend, verlegen-lachend. Hij gaf haar een kus, eenvoudig en innig, en zei dat hij zoo blij was over haar beterschap. Ze zaten naast elkaar op de canapé, en hij plaagde haar over haar koele stijfheid: nog nooit had ze hem één kus gegeven, ze zou 't niet durven, wel? één kus voor de bloemen, die hij haar gebracht had in haar ziekte. Hij trok haar naar zich toe, ze gaf hem een kus, uit dankbaarheid, alleen uit dankbaarheid, zei ze lachend. Hij drukte haar dichter tegen zich, kustte haar op 't voorhoofd, streefde haar blonde haar, haar kleine handen — — — — —

Ze waren geëngageerd, en zij leefde in een roes van geluk. 't Was een genot voor haar, met hem te wandelen door de rond hen ontbloeiende en groenende natuur, terwijl zoele luchten haar omgeurden, zij, licht en vlug stappend aan zijn arm, het hoofd vol van liefde en geluk. Dan gingen ze zitten op een mooi plekje met 't ruime uitzicht voor oogen, zij geleund tegen zijn borst en zachte woordjes zeggend van vreugde. Hij was zoo mooi en zoo krachtig in haar oogen, ze was trotsch op hem; hij beminde haar niet alleen om haar karakter, dat zacht en vriendelijk voor hem was, maar ook om haar gezicht, om haar tengere gestalte, en dat was een voortdurende vreugde voor haar,